

BDU-BDS

005094

5094 - 21

Pāratitācaṇ's

LOVE or DUTY

(Kātalā Kaṭamaiyā?)

Translated by

Dr. A. Dakshinamurthy

The Story

Konrainātu is in bondage. Warriors of the land interested in its freedom gather in a place and deliberate on the ways and means of attaining their goal. At that juncture a letter comes from the king of Mālaiṇaṭu, the victor of Konrainātu carrying the message that he intends to grant freedom after five days.

This message fills the entire population with limitless delight. But Makīṇaṇ, hailing from a poor family who toils hard for the land's freedom says that freedom is not a thing to be given by others but it is the produce from the field of victory. On hearing his words, his sweetheart and the grand daughter of the erstwhile ruler of the country supports his view. Her name is Kiḷḷai. Yet, a group of people there opines that it is wisdom to accept whatever comes first and they can plan for its progress later.

This news is conveyed to the country through drum beat. The people feel happy and celebrate it by singing and dancing. The king of Mālai with his regiments visits Konrainātu. The people give him a rousing reception. He goes in procession and stays in the public forum.

The people surround him. Makīṇaṇ narrates in detail, the past glory of Konrainātu. He speaks at length

the sufferings of the populace as citizens of a land in bondage and welcomes the decision of the king to declare freedom to their land.

The king feels happy and says to the people that the king of Kōlināṭu was a wicked fellow and he may at any moment rise against him and that Konrai and Mālai should cooperate in meeting the challenge. They enter into a treaty. He promises to declare freedom soon.

The next day he happens to see Killai who is bathing in a tank with her friends. He falls a prey to her extraordinary beauty. He wishes to make her his queen. He learns from his minister that she is the lady love of Makiṇaṇ. Yet he says that only if she becomes his wife he will declare freedom to Konrai.

Oḷiyōṇ, the regent of the king of Mālai asks Vāṭporai, the brother of Killai to persuade his sister to give her consent to the king's proposal. Taṅkavēl is the grandson of the minister of the erstwhile king of Konraināṭu. Makiṇaṇ is telling him how he laboured for the freedom of Konrai. Taṅkavēl says, 'Killai will be the future queen'. Makiṇaṇ replies that this should he agreeable to all.

The minister approaches Makiṇaṇ. He lets him know of the desire of the king and asks him to cooperate. Makiṇaṇ tells him of his humble birth, his service to the land, and his love for Killai. The minister leaves with confused mind.

Vāṭporai meets his sister and says, 'If you wed the king the country becomes free. If you refuse, it brings ruin!' But Killai is strong in her decision.

Taṅkavēl meets the minister and asks him when the country will become free. He tells him of the king's intention. Taṅkavēl favours the idea for the sake of freedom. 'It is unethical to interfere in the love affairs of youngsters' says the minister.

The people are agitating for freedom. Taṅkavēl persuades them to disperse saying that freedom is fast approaching. Then he meets the king and advises him to meet Kiḷḷai and try to win her heart. The king follows his advice but gets disappointed. Kiḷḷai is relentless. After this the king plans to achieve his end through despotic measures.

The king and Oḷḷiyōṇ plan to accuse the people of Koṇraināṭu and imprison important leaders. The king disguises himself as an old man and Oḷḷiyōṇ disguises himself as his wife. They visit many places and falsely find fault with the people and hold the leaders responsible for their faults.

On the order of the king, Maḱiṇaṇ, Vāṭporai, Tārōṇ and others are arrested. Free movement of the people is restricted. The king sends Taṅkavēl to persuade Kiḷḷai to accept his proposal. Taṅkavēl's attempt fails. She calls him a coward and sends him out.

The king takes as prisoners more people. He orders closure of shops and industrial houses. The leaders in the jail are much worried. The people suffer for want of food. They are lamenting pitifully.

On Oḷḷiyōṇ's suggestion, the king frees the leaders from the prison. He makes them approach Kiḷḷai and appraise her of the state of affairs. The people appeal to

Killai to accept the proposal of the king. Killai and Makiṇaṇ are in a critical situation. The people are given enough food. Vāṭporai promises them to take appropriate action the next day.

The king is strong in his decision. Killai also is strong in her decision. That night the minister meets Makiṇaṇ in the grove. He produces to him a letter sent by Taṅkavēl. The letter suggests that Makiṇaṇ should kill Killai and that alone will bring freedom to the land. He had expressed his resolve to kill himself. Makiṇaṇ gets a sword from the minister and rushes toward Killai. His conscience does not permit him to kill his beloved. Yet, impelled by his sense of duty he lifts his sword to kill her. But the sword slips down. Killai wakes up. Makiṇaṇ narrates to her the purpose of his visit and asks her to allow herself to be killed. Killai, tries to kill herself. Makiṇaṇ prevents her from doing so. Yet she again tries to kill herself. At that moment, the king, who is in the disguise of the minister prevents her death.

The king is surprised at the duty consciousness of the lovers. He praises them heartily. He gladly hands over the document of freedom. Makiṇaṇ and Killai hail the king. They feel extremely sorry for the sad end of Taṅkavēl and go to their respective places.

The next morning the king meets the people and lets them know what had happened. He says to them,

“This freedom is not given by us.

It was won by your own efforts.”

He hands over the administration of the country, to

Makiṇaṇ and Killai and takes leave with his army and officials. The people hail the king.

Makiṇan visits his parents with Killai. The elderly parents bless the couple. The father complains to his son about the poor condition prevailing in the land. Makiṇan promises that every essential need will be satisfied. He promises to give a house, a piece of land, a pair of oxen and a business to every citizen. On hearing this promise, the grand old mother of Makiṇan expresses her wish to immediately go and get these benefits but complains that she has no proper garments to wear!

The Scheme of Transliteration

அ	-	a	க	-	k
ஆ	-	ā	ங	-	ṅ
இ	-	i	ச	-	c
ஈ	-	ī	ஞ	-	ñ
உ	-	u	ட	-	ṭ
ஊ	-	ū	ண	-	ṇ
எ	-	e	த	-	t
ஏ	-	ē	ந	-	n
ஐ	-	ai	ப	-	p
ஒ	-	o	ம	-	m
ஓ	-	ō	ய	-	y
ஔ	-	au	ர	-	r
			ல	-	l
			வ	-	v
			ழ	-	ḷ
			ள	-	ḷ
			ற	-	ṟ
			ன	-	<u>n</u>

காதலா கடமையா?

இயல் 1

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஒருபுறத்து வெளி
உறுப்பினர் : கிள்ளை, மகிணன் முதலியவர்

நாட்டினை முன்னின்று நடத்தும் மறவர்,
கூட்டம் கூடினர்;

“அன்று நாட்டுக் காவன என்ன”
என்று தம்மில் எண்ணி இருந்தனர்.

அப்போது,

“மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
தந்த திருமுகம் இந்தா” என்று
தந்தான் வந்தொரு தலைப்பாகைக் காரன்.
தலைவனின் இருகை தாங்கின அதனை.

படித்தான் :

“கொன்றை நாட்டின் தலைவர்க்கு
மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
இயம்புதல் என்னெனில்,
ஐந்துநாட் பின்னை நாம் அங்கு வருவோம்
வந்து விடுதலை வழங்குவோம் நன்றே.”

என்றது கேட்டு,

மறவர் மகிழ்ந்தனர்; மலைத்தோள் விம்மினர்.

“இறைவனை வாழ்த்துவோம்” என்றனர் சில்லோர்.

“நாட்டுக் குழைத்தோம் நற்பயன் கண்டோம்
ஆட்பட்டோம் எனும் அல்லல் இல்லை”

Love or Duty?

Chapter - 1

Place : An open space in Konrai Nāṭu

Characters : Kiḷḷai, Maḱiṇan and others

The distinguished warriors
At the helm of affairs of Konraināṭu
Gathered and deliberated on matters
Relating to the well-being of the country.

At that time
Came there a turbaned officer,
And extended a letter
Saying, 'This is the letter from the emperor of Māḷainaṭu!'
Which this leader received respectfully.

He read it out :
"This is the message of the king of kings of Māḷainaṭu
To the chief of Konraināṭu.
I will visit there after five days,
When freedom will be declared to Konraināṭu."

Hearing this message all the leaders felt immensely happy,
And their hill-like shoulders swelled.

"Let us hail God!" said a few.

"We laboured for the country
And now we will enjoy the fruit.

Gone is for ever, the state of our bondage!" rejoiced a man!

என்றான் ஒருவன். எழுந்து விழுந்து
சிரித்தான் ஒருவன். செங்கை கொட்டி ஆர்ப்
பரித்தான் ஒருவன். பாடினான் ஒருவன்.
அவர்களில் ஒருத்தி அறிஞன் எழுதிய
ஓவியம் போன்றாள்; ஒன்றும் உரையாமல்
ஆவிநேர் தலைவன் அறைவது கேட்கும்
விருப்பால் சும்மா இருப்பா ளாயினாள்.

தலைவன் சாற்றினான் :

“தோழமை உள்ளீர் தோழமை உள்ளீர்;
மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
உரிமை தருவதாய் உரைத்தான்;
தருவதோர் பொருளோ உரிமை?
தருவதோர் பொருளெனில், மீண்டும்
பறிப்பதோர் பருப்பொருள் அதுவே யன்றோ.
வென்ற தோளோடு, மீண்டும்நம் தோள்எனும்
குன்று, சாடிய குருதி தோய்ந்த
வெற்றி நிலத்தில் விளைவ தாம் விடுதலை.
மற்றது கெடுதலை மறவர் மாட்சிக்கே.”
இது கேட்டுக் கிள்ளை என்னும் அவ்
அழகியோள் “ஆம் ஆம்” என்றாள்.
ஆயினும்,
பிறர், பெருமூச்செறிந்து பேசலுற்றார் :
ஒருவன், “தலைவரே, ஒன்று கேட்பீர்.
வருவது வருக; மறுத்தல் வேண்டா,
ஆட்சிநாம் அடைவோம்; அதன்பின்,
நாட்டுக் காவன நன்று முடிப்போம்!”
என்றான்.

“மாழை நாட்டு மக்கள், இந்த

ஏழை நாட்டின் இருப்பை யெல்லாம்
குந்தித் தின்று கொழுத்திருக் கின்றனர்.

Another man got up, jumped in joy and laughed explosively!
He clapped his red hands and clamoured!
Another man expressed his delight by singing.
Among them was a dame
Who was verily a portrait drawn by an accomplished painter.
She kept quiet and eagerly waited
For the words of her soul-like lover.

The hero said,
“Comrades! Dear Comrades!
The king of kings of Mālainatu
Has promised to declare freedom!
Is freedom a thing to be given by some one?
If so, does not it mean that it is equally a thing to be taken back?
Genuine freedom is the produce from the land of victory
Soaked in the blood that flowed,
When once again our shoulders struck against the
 shoulders of our victor!
The freedom attained by other means is nothing but
 disgrace to the warriors.”

Hearing these words
The parrot - beauty said "Yes! yes!!"
Yet there were others who spoke with hot sighs.
One of them said,
"Our Chief! A word to you!
Whatever comes now, let us accept it.
Let us first accept the right to rule.
Subsequently we will do all that is needed for its progress."
The people of Mālainaṭu have exhausted all the wealth
Of this poor country.
They wallow in prosperity after sucking the sap

காதலா கடமையா?

அந்தமிழ் நாட்டுக் காவன செய்யப்
பொருளும் போத வில்லை”
என்றுமற் றொருவன் இயம்பினான்.
அங்கிருந் தஅவ் வழகின் பிழம்பு,
தங்கப் பாவை, தையல்மின் னிதழில்
அச்சம் அரும்பிற்று;
“மறுக்க வில்லை மறுக்க வில்லை;”
என்று தலைவன் இயம்பிய அளவில்
அஞ்சிய இதழ்கள் ஆங்கே
கொஞ்சின, “வெல்க கொன்றைநா”டென்றே.

❖

இயல் 2

இடம் : கொன்றை நாட்டின் தெருக்கள்.
உறுப்பினர் : முரசறைவோன், பொதுமக்கள்.

வானேற்றும் மீசை வள்ளுவன், யானைமேல்
தானே றிக்குறுந் தடியால் இடியென
முழக்கிய பெரியதோர் முரசொலி, மக்களை
அழைத்தது; செவியில் ஆவல் வார்த்தது.

வள்ளுவன் சொன்னான் :

“தெள்ளுதமிழ்க் கொன்றைத் திருநா டுள்ளீர்,
மாழை நாட்டின் மன்னர் மன்னன்
வாழநாம், விடுதலை வழங்கும் நோக்கோடு
பொதுத்திரு மன்று போந்திடு கின்றான்
புதுக்குக நகரைப் பொன்புதுக் குதல்போல்.
தோளை இப் பணியில் தோய்ப்பீர் நன்றே
நாளை விடியலில் நடக்கும் இச்சிறப்பே”
என்னலும்,

மக்கள் மகிழ்ந்தார் வரையறை யிலாது!

“தக்கது தக்கது தக்க” தென்றார் சிலர்;

ஒல்லென ஒலித்தனர் சில்லோர்;

பாடினர் சில்லோர் பழம்பெரு நாட்டினை!

ஒருவன் தன்உயிர் ஒப்பான் வாழும்

தெருநோக்கி ஒடிச் செப்பினான் மகிழ்ச்சியை!

மரத்தில் ஏறி மகிழ்ச்சியால் குதித்துச்

சிரித்தான் கால்வலி தெரியான் ஒருவன்.

Chapter 2

Place : The streets of Konrainātu.

Characters : The Valluvan (Drummer), The people.

The Valluvan with his twirled and upturned moustache
From the elephant's back sounded the huge drum!
The thunderous roar of the drum
Filled the ears of the people with eagerness!

The drummer proclaimed thus :
"O people of Konrainātu
With your sweetest mother tongue Tamil!
The king of kings of Mālainaṭu
Pays his royal visit to our public forum
To grant freedom to our land
And make our life prosperous.
Let our town glitter like newly molten gold!
Let your arms get fully involved in this task!
This event will take place here on the morrow!"
On hearing the news,
The citizens of Konrainātu were boundlessly happy.
"It is good! Really good!" said a few.

Some people raised a big noise of cheer!

Some of them sang in praise of their ancient land!

One lad ran toward his beloved's street
To report this news to her!

Another fellow got to the branch of a tree
And jumped down and did not feel any pain!

காதலா கடமையா?

இப்படி “ஒன் றுவை” என்றான் ஒரு சேய்;

அப்பாவை முத்தம் அளியா திருந்தாள்.

“நமக்கு விடுதலை நல்க அரசன்

வருகின்றானே தெரிவையே!” என்னலும்,

இருபது முத்தம் எண்ணா தளித்தாள்.

பல்லிலாக் கிழவி கல்லுரல் தன்னில்

மெல்லிலை காயினை மெல்ல இடிக்கையில்

விடுதலைச் செய்தி விளம்புதல் கேட்டதால்

தடதட என்றே இடிபட் டதுகல்.

எடுத்தவாய் கொழ கொழ என்னும்; அதன்பொருள்

அயலான் நம்மைப் படுத்தியபாடு

பறந்ததென்பதாம்.

கூரைவேய்ந் திருந்த கூலியாள் அங்கிருந்து -

ஆரையோ விரல்நொடித் தழைத்துப் “பார் இனி

ஒருபணத்துக் கொருகலம் அரிசி

தருவார்” என்று சாற்றி, முன்னிலும்

விரைவாய்த் தன்பணி ஆற்றினான்.

பெரியதோர் மகிழ்ச்சியைத் திருநாடு மணந்ததே.

❖

A lad said to his beloved, "Delight me with a kiss!"
She who did not respond at once,
Then showered twenty kisses in succession
As he asked her, "Don't you know
That the king comes here to grant us freedom?"

A grand old woman, toothless, was pounding
Betel leaves and arecanut in a stone mortar.
She began to pound it in an alarming speed
The moment she came to know of the news!
Her opened mouth babbled something which others interpreted
That she meant, "We are freed from the agonies of the
alien rule!"

A worker on a roof-top summoned somebody nearby
With the snap of his fingers
And said, "See, hereafter we will be paid a wage of one Kalam*
Of rice for a wedding" and worked
With redoubled enthusiasm.
The land was thus steeped in such a great joy!

* A measure of capacity

இயல் 3

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள்
அரண்மனை.

உறுப்பினர் : கிள்ளை, தோழி.

கொதிக்கும் நெஞ்சையும் குளிர்விக்கும் மாலை
மறைந்தது! வந்தது மாய்க்கும் இரவு.

புல்லெனப் போர்த்தஎன் புறவுடல் காண்பவர்
அல்லலிற் புதைந்தஎன் அகத்தை அறிவரோ!"

கிள்ளைஇவ் வாறு கிளத்தினாள்.

தோழி நடுங்கிச் சொன்னாள் :

"என்கடன் யாதோ? என்கடன் யாதோ?

பொன்கடைந் தெடுத்த புத்தொளிப் பாவையே,

உன்னெஞ்சம், இளைத்த உடற்கு மருந்தும்,

பின்னாள் விரும்புமுன் பெருவாழ்வின் நோக்கமும்,

தன்னுளம் நாட்டுக்குத் தந்த தலைவன்பால்

சொல் எனில் சொல்வேன்,"

என்னலும்,

"ஏசினேன் தோழி யான்உனை,

மறந்துவிடு,

பிறந்தோர் எல்லாம் பிழைசெயல் உண்டு.

Chapter 3

Place : The former palace of Konraināṭu

Characters : Kiḷḷai, Her friend.

"Past is the eventide that adds coolth
Even to boiling hearts and now advents the murderous night!
Can the people who see my body realise
The nature of my innermost heart,
Which wallows in suffering?" asked Kiḷḷai,
When her confidante responded thus in trembling voice :
"What is my duty now?
Tell me what I should do for you!
You are verily an image wrought of the purest gold
Emitting a new radiance!
Your lover Makinaṇ has set apart
His entire heart for the service of our land.
If you bid me, I will at once
Report to him of your heart's desire.
I will let him know
That you need a medicine
To regain your lost strength?
I will also pass on to him
Your cherished dream for a prosperous
And useful life in the future
I am ever ready to carry out your command!"
In reply, the heroine spoke thus :
My dear confidante! I am sorry!
I scolded you the other day.
Pray forget it! It is but natural
For all human beings to err!

காதலா கடமையா?

பொய்கைதன் நீரால் புன்செய் காத்தல்போல்
ஐயன் உள்ளத் தன்பெலாம் நாட்டுக்
காக்கினான் தோழி, ஆம் ஆம். ஆயினும்
என் செய்வேன்?

உன்னை ஒன்று கேட்பேன் :
நினைவும், தொண்டும் நிழலும் உடலுமாய்ப்
பிழையாது பிறழாது பெருநாடு காப்பவன்
ஆயினும் ஆகுக.

மோப்பதும் பார்ப்பதும் முடுகலும் குட்டியைக்
காப்பதற் கென்னும் கருவரிப் பூனைபோல்
கொன்றை நாட்டின் குடிகட் கென்றே
என்றும் உழைப்பான் இம்மியும் தாழன்
ஆயினும் ஆகுக.

கைவிரைந் தில்லம் காப்பவள், தெருவில்
ஐயம் என்றால் அளிக்க அணுகல் போல்,
என்நிலைக் கிரங்கி என்பாற்
சிறிது பொழுது, சிறிது பேசி
நிறைய என் நெஞ்சில் நறவு பெய்து
போனால் என்ன? புகல்வாய்" என்றாள்.

“உன்னவரும் முகத்தில் ஒளியும் குறைந்ததே”
என்றாள் தோழி.

“திங்கள் ஒளிபெறல் செழுங்கதிர் வரவால்”
என்றாள் கிள்ளை.

அதே நேரம்,
கள்ளிருந்த மொழியாளின், அன்னை
உள்ளிருந்த தழைக்க, ஓடினாள் பறந்தே.

Like the tank which with its water
Protects the dry lands, my dear has set apart
All his love for the motherland!

Yes! Yes! Yet what shall I do?

I ask unto you this!

Let him grow into a leader

Who will look after his territory without lapses!

Let him take it on righteous path!

Let his kingship with his land be

Akin to that of the body with its shadow!

Like a cat with black stripes on its body,

Whose smelling, seeing and running

Are meant for the protection of its kitten,

Let all his efforts be set apart

For the well-being of the citizens of Konrai!

Like a housewife busy with her domestic duties

Hurries to give alms to someone in the foreyard,

Why not he too have some sympathy for poor me?

Why not he spare a little of his time to spend in my company?

Why not he chat with me for a few minutes

And thus fill my heart with abundant delight?

Tell me my friend?" asked Killai!

"Alas! The glow of your pretty visage is gone!" pitied her friend!

"The moon owes its glow to the rising sun!" said the heroine.

The mother of the dame of nectarine speech

Summoned her from within the house and she flew at once.

இடம் : கொன்றை நாட்டின் தெருக்கள்.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, மக்கள்.

“புலர்ந்தது புதுநாள் புதுநாள்,” என்றனர்.
மலர்ந்தன முகங்கள், மலர்ந்தன உள்ளம்,
எங்கணும் ஆர்வம், எங்கணும் எழுச்சி,
கொன்றை நாடு கொள்ளா மகிழ்ச்சியில்
அன்று குளித்தது,

காற்சி லம்பு கைவளை குலுங்க,
மேற்பொன் னாடை விண்ணில் மிதப்ப,
இல்லம் புதுக்கினர் மெல்லியர்; அழகின்
செல்வம் விளைத்துச் சிறப்புச் செய்தனர்.

வாழையும் தெங்கும், வளர்தரு கழுகும்,
தாழைப் பெருங்குலை தாங்க வரிசையாய்
அடர்ந்தன. வாளை அளாவும் பந்தர்கள்
தொடர்ந்தன, இடைவெளி தோன்றா வண்ணம்.
மணியுடை மணியிழை மக்கள் அணிந்தே
அணிபெறத் தெரு அனைத்தும் நின்றனர்.
வீட்டு வாயிலில் வேந்தன் வரவெண்ணிக்
காட்டி மறைவன காதல்மின் னார்முகம்.

தெருவில் அமைந்த திருமன்று தோறும்
உருவில் அமைந்த ஒண்டொடி மாதர்
ஆடினர்; பாடினர்.

நீடிசைக் கருவிகள் நிறைத்தன அமுது.
முரசம் அதிர்ந்தன.

Chapter - 4

Place : The streets of Konraināṭu

Characters : The Emperor of Mālai, The citizens

The citizens welcomed the dawn
Of a new day with rejoice!
Yes! It was a new chapter in their life!
Smile in every face! Joy in every heart!
A new enthusiasm marked every corner of the country!
A new upsurge all over!
That day, Konraināṭu bathed in the ocean of immense joy!

Their anklets tinkling and bracelets jingling
and their golden saree ends floating in the air,
The soft-miened beauties added to the wealth of
beauty in the town!

Banana, coconut, arecanut with their heavy
bunches of fruits

Were planted in regular rows!
Sky-high pandals were erected!
People stood in rows sporting costly garments and jewels!
The comely faces of lovely maidens
Appeared and vanished in every house
To get a glance of the visiting monarch!

On the stages erected in the streets,
Comely maids richly bangled
Sang and danced with delight!
Huge drums roared and musical instruments poured out
their ambrosial melody.

காதலா கடமையா?

“அரசன் வந்தான், அரசன் வந்தான்”

என்றசொல் கடலென இரைதல் ஆனது.

தேன்நிறை மலர்க்காடு செலும்வண் நுகள்போல்

யானை வரும்வழி ஏகின விழிகள்.

எள்ளும் விழாவணம் இருந்த கூட்டத்தில்

குள்ளன் ஒருவன் குதித்துக் குதித்து

மன்னன் ஆங்கே வருவது பார்த்தான்.

சுமழ்பொடி இறைத்தன கைகள்; வாயெலாம்

தமிழ் மலர்ந்தது “தமிழகம் வாழ்”கென.

நிரல்பட நின்ற நெடுங்குன் றங்கள்

வரல்என வந்தது மாக்கா லாட்படை;

காலடி போல்இசைக் கருவிகள் முழங்கின.

சாலடி நீலத் தலைப்பா கையினர்,

வாளொடு சுமந்து வருங்குதி ரைப்படை

தாளத் திற்குத் தாள்ஒத்து வந்தது.

கையலைதுது யானைக் கடற்படை வந்தது.

வையத்தில் காலும் வானத்தில் முடியுமாய்த்

தேர்ப்படை வந்தது.

சிம்புள் வடிவின் அம்பாரி மீதில்

செம்பரிதி போலத் திருமாழைப் பேரரசு

வீற்றிருக்க, விரிகருங் கடல்போல்

தோற்றஞ்செய் யானை சுமந்து வந்தது.

"The king comes! The king comes!!"

These words filled the air like the roar of the sea!

The eyes of men and women rushed toward the royal elephant

Like the bees that rush toward honey-rich flowers

in the forest.

A dwarf from among the dense crowd of people

Very often jumped to have a look at the king.

Hands many strew sweet scented powders!

Every mouth issued the sweet smell of Tamil-flower!

Yes! They hailed, "Long live Tamilakam!"

Huge infantry marched out as though regular rows of high

hills were in motion!

Musical instruments roared resembling the noise of their

rhythmic steps.

The cavalry came with warriors

Wearing blue turbans on their heads and holding swords

in their hands!

The steps of the horses sounded in unison with the

instruments.

Sea-like force of trunk-swaying elephants followed the

cavalry.

The chariot force followed it, their tops kissing the sky

And their wheels rolling on the earth.

Seated majestically, inside the Ampāri¹, shaped like the

Cimpuḷ bird²

The emperor of Māḷai came in his royal procession.

He resembled the ruddy sun and the elephant resembled

the dark blue sky.

1. Howdah with a canopy set on elephant.

2. A fabulous eight-legged bird.

காதலா கடமையா?

பெருமக்கள் கூட்டம் பெருவானம் போன்றது.

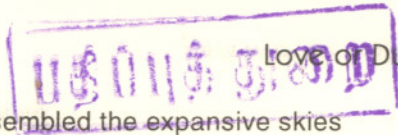
திருமிக்கான் முகம் செழுநிலவு போன்றது.

செவியெலாம் இன்னிசை, செழுமணம் மூக்கெலாம்
தவழ்ந்தன.

திருவுலாப் போந்த மன்னன்

ஒருபொது மன்றில் உற்றிருந் தன்னே.

❖

Love or Duty?

The crowd of the citizens resembled the expansive skies
And the king's face glowed like the moon.

Every ear overflowed with the sweetest melodies
And every nose enjoyed the richest smells!

The emperor who went in procession
Reached the Public forum!

☆

இயல் 5

இடம் : கொன்றையில் ஊர்ப் பொதுமன்று
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, கொன்றைத்
தலைவர்கள், மக்கள்.

ஊர்ப்பொது மன்றில் மாப்பே ரரசன்
சீர்ப்பெரு மேடையிற் சென்றமர்ந்தான்.

அமைச்சன் அருகில் இருந்தான்.

கொற்றவன் பேரால் கொன்றை நாட்டில்
உற்றர சாளும் ஒள்ளியோன் இருந்தான்.

நாட்டை முன்னின்று நடத்து கின்ற
வாட்பொறை இருந்தான், மகிணன் இருந்தான்,
தாரோன் இருந்தான், தங்கவேல் இருந்தான்.
தலைவன் மகிணன் எழுந்தான்.

பொலந்தார் மன்னற்கு நலம்பல புரிந்து
தலை வணங்கிச் சாற்றுவா னானான் :
“ஆழிசூழ் வையத் தழியாப் பெரும்புகழ்
மாழை நாட்டு மாப்பே ரரசே!
வாழிய!

கொன்றையை வெற்றி கொண்ட ஏந்தலே!
நன்றும் செங்கோல், நாளும் வாழிய!
பன்னா ளாக இந்நாட்டு மக்கள்
நன்னிலை நோக்கி நடப்பார் ஆயினர்;
செந்தமிழ் என்னும் தேனாறு பாயாத
உள்ளம் ஒன்றும் இல்லை.
கல்வியைக் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கற்றனர்.

Chapter - 5

Place : The Public forum in Konrai
Characters : The emperor of Mālai, The leaders of Konrai citizens

In the public forum of the town
The king of kings was enthroned
On the well-decorated dais set for the occasion.

Next to him was seated the minister.

The regent of the emperor who ruled Konrai was there.

Vāṭporai who was in the helm of the affairs of Konrai
was present.

Makiṇaṇ Tārōṇ and Taṅkavēl were present.

Makiṇaṇ the chief gave the king

The traditional respects and submitted to him bowing his
head thus :

"King of Mālainaṭu of everlasting fame in the sea-girt world!

Victor of Konrai! May your rule flourish for ever!

The citizens of this land are marching

Toward a life of prosperity for a pretty long time.

There is no heart here into which chaste Tamil has
not flowed!

They paid their best attention to education.

காதலா கடமையா'?

அதனால்,

இந்நாட்டில் பிறரால் இறக்குமதி பெற்ற

சாதி, நினைப்பிலும் தங்கா தகன்றது.

பெண்கள் விடுதலை பெற்றனர்.

கைம்மை இல்லை.

சமயப் பிணக்கெனும் சமூகம் இல்லை.

ஆனால்,

அன்புடை அரசே,

நிலத்தின் வருவாய் நிறைய உண்டெனினும்

உலைக்கரிசி மக்கள் உணவுக்குப் போதா.

பாலின் நுரைநிகர் பருத்திஉண் டெனினும்,

மேலுக்கோர் கந்தை மிஞ்ச வில்லை,

தேக்கும் பனையும் தென்னையும் இருக்கையில்,

மூக்குமுனை தரையில் முட்டக் குனிந்து

புகும் குடிசைகள் நகும்படி உள்ளன.

ஆதலின்,

பிணிகள் பெருகின.

மன்ன! நின் பேரால் கொன்றை நாட்டில்

நன்முறை ஆட்சி நடத்தும் ஒள்ளியோன்

இந்நிலை உம்பால் இயம்பிய தாலே

விடுதலை அருள விரும்பினீர்;

கெடுதலை நீக்கிடக் கேட்டோம் யாழுமே!"

✽

As a result, in this laud,
Casteism, an imported evil
Could not take roots even in their thought.
Women are free here!
No room for widowhood!
The evil of religious feuds could not thrive here.
But, beloved king!
Though we have ample income from lands,
It is hardly sufficient to this population.
We have the produce of milk-like white cotton.
But it does not suffice our citizen's need.
In spite of our wealth of teak, palmyra and coconut palms
We live in low-roofed huts
Into which we shamefully creep
Our nose tips touching the ground.

As a result, ills multiplied here.
O||iyōn who as your regent rules this land
Would have apprised you of our present woes!
So, you condescended to grant us freedom.
We now pray to you to free us from our suffering.

☆

காதலா கடமையா?

இயல் 6

இடம் : கொன்றையில் ஊர்ப் பொதுமன்று
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, கொன்றைத்
தலைவர்கள், மக்கள்.

“வாழிய! கொன்றை நாட்டு மக்களே! அந்தக்
கோழி நாட்டான் கொடியவன் கண்டீர்.
அன்னோன் இந் நாட்டின் அருகில் வாழ்கின்றான்;
என் நாட்டின்மேல் எரிவுகொண் டுள்ளான்;
படை திரட்டுகின்றான்.

மாழை நாட்டை மாய்த்திட எண்ணினான்.

ஆதலின்,

மாழை நாடும் மாப்பெருங் கொன்றையும்
என்றும் போரில் ஒத்திருத்தல் வேண்டும்
அப்படி நமக்கும் ஓர்ஒப்பந்தம் தேவை.
எழுதுக இன்றே; இடுக கைச்சாத்தே”
என்றான் மன்னன். இதுகேட் டனைவரும்,

தப்பா தொப்பந்தம் தந்து முடித்தனர்.
விடுதலைப் பட்டயம் விரைவில் எழுதி
முடிப்பதாய் மன்னன் மொழிந்தான். மொழிந்தவன்
மன்றின் உயர்ந்த ‘மேல் மாடியில்’
அன்றிரவு துயின்றான் அக மகிழ்ந்தே.

❖

Chapter - 6

Place : The Public Forum in Konrai

Characters : The king of Mālai, Leaders of Konrai
citizens

The king addressed the people thus :

“Long live citizens of Konraināṭu!

Know that the king of Kōlī is a cruel man!

He lives very close to your territory.

He has grown envious of my country.

He is increasing his military strength.

His plan is to destroy Mālainaṭu.

So Mālai and Konrai should be mutually helpful if war
breaks out!

An accord to this effect is a must for us.

Let the document be prepared today itself.

Let it be signed duly.” His wishes were fulfilled immediately.

The king promised to finish writing the document of
freedom soon!

This done, he had a peaceful

Sleep in the upstairs of the lofty mansion in the public
forum.

இயல் 7

இடம் : மாடி நிலா முற்றம் சோலை.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு கிள்ளை.

மாடியில் துயின்ற மன்னன் எழுந்தான்.
பாடி வாழ்த்திய பலரையும் அனுப்பிக்
காலைக் கடனைக் கடிது முடித்தான்.
பாலில் நனைந்த பண்ணியம் அருந்தி
ஏட்டை எடுத்தான்; எழுதுகோல் தொட்டான்;
நாட்டுக்கு விடுதலை நல்குதல் எழுத
எச்சொல் புணர்ப்ப தென்று நினைத்தான்.
“அச்சொல் அமைக்க அமைச்சன் அறிவான்”
என்றான், எழுந்தான் இளங்கதிர் எழுந்து
பொன்ஒளி கொழிக்கும் புதுமை காண
மாடிநிலா முற்றம் வந்து லாவினான்.

பாடின பறவைகள், பருகினான் செவியால்.
மலர்மணம் தூக்கி வந்தது காற்று.

நெடுவிழி போக்கினான் நேரில்ஓர் சோலை
அழகு பொழியக் கண்டான்.
கடிமலர்ச் சோலையின் நடுவில் ஒருகுளம்.
அக்குளம் நிறைய அழகிய தாமரை.
அம்மலர் பறிக்கும் கைம்மலர் பலப்பல.
சேலொடு சேலாய்த் திகழ்விழி பலப்பல.
மேலுடை நனைய மின்னுடல் பலப்பல.
தெள்ளுநீர் ஆடுவார்க் கண்டான்.
கிள்ளையைக் கண்டான் உள்ளம் இழந்தானே.

Chapter - 7

Place : The open terrace, The grove

Characters : The king of Mālai, Kijjai

The king got up from bed the next morn.
 He gave leave to the bards
 Who sang in praise of him!
 He finished his morning routines.
 He took his food soaked in milk.
 He took up a palm leaf and a style to write the document
 of freedom.
 He thought of the appropriate words to be used in the
 document.
 But with the thought that his minister was an adept in
 that art,
 He got up and reached the open terrace.
 He loitered there longing to enjoy
 The refreshing and golden effulgence of the rising sun!

The birds poured out their songs
 Which he filled his ears with.
 The gentle breeze carried with it
 The fragrances of varied flowers!
 He directed his glances toward a grove that overflowed
 with beauty!

There was a tank amid the grove rich in fragrant flowers.
 It was thick with beauteous lotus plants.
 Countless were the flowery hands of young maidens
 Who plucked the lotus flowers!
 Oh! Howmany were the eyes
 That got mingled with the carps there!
 Howmany were the flashing bodies of the maids
 Whose upper garments got dampened!
 He noticed the beauties sporting in the clear water
 When he eyed Kijjai and lost himself to her!

இயல் 8

இடம் : மாடி நிலா முற்றம் சோலை.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, நீராடியோர், மக்கள்,
அமைச்சன்

விண்மீன் எனப்பலர் விளங்க, நிலாமுகப்
பெண்ணாளைக் கண்ட பேரரசு வியந்து
கொடுத்ததை வாங்காக் கொடையா ளர்போல்
விடுத்த விழியை மீட்கா திருந்தான்.
நீரா டியபின் நீள்விழி மடந்தையர்,
நனைஉடை நீக்கி நல்லுடை உடுத்தனர்
கனியிதழ், கண்ணாடிக் கன்னஞ் சிவக்கச்
சிரித்தபடி சென்றார்; வியர்த்தபடி நின்றான்!

மன்னனின் பின்புறமாக
அமைச்சன் வந்தே “அரசே!” என்றான்
இமைக்காது பார்த்தவன் இப்புறம் திரும்பி,
“உள்ளம் கொள்ளை கொண்டு பிள்ளையன் னம்போல்
தெள்ளுநீர் ஆடிச் செல்கின்றாள் அதோ,
அவளையார்? அமைச்சனே! அவள் யார்?” என்றான்.

“தவழ்முகில் போலும் தாழ்குழலுடன் அதோ
இடதுகை முடக்கி இடைமேல் ஊன்றித்
தடமலர்க் கையசைத்துத் தனி ஒருவஞ்சிக்
கொடிஇடை துவளச் சிலம்பு கொஞ்ச
நடையழகு காட்டும் நாடக மயிலா?

Chapter - 8

Place : Open terrace, The grove

Characters : The king of Mālāi; those who took bath; the minister

Among many a dame resembling a group of twinkling stars,
The king of kings beheld a girl, her face radiant like full-moon!
Her exemplary charm caused him stand wonder-struck.
He could not redeem his eyes
Which rushed to the lass and remained with her.
His plight was like that of a doner's
Who does not take back a thing from a donee!
After taking bath, the long-eyed dames
Shed their dampened garments and put on fresh ones.
They went away their faces blooming with smile
When their fruit-like lips and cheeks turned red!
The king stood his body sudating.

The minister who came from his back called, "My lord!"
The king who looked at the women unwinkingly,
Now turned toward his minister
And asked, "Having plundered my heart, the dame goes
After taking bath in the tank
Resembling a young swan!
Tell me my minister, who is she? Tell at once!"

"Do you mean the girl
Whose flowing hair resembles
The floating raincloud,
Who, bending her left hand and pressing it against her waist,
Swings her flowery hand,
Who resembles a solitary
Vañci creeper, and who walks her

அவள்தான்

மகிணன் உள்ளத்தில் வாழும் கிள்ளை,
அவனும் அவள்பால் அன்பு மிக்கவன்.
நேற்றுமாலை, நேரிழை, தென்றற்
காற்றினில் உலவுதல் கண்டு யார்என
ஒள்ளி யோனை உவப்புடன் கேட்டேன்.
வெள்ளையாய் அப்படி விளம்பினான் என்னிடம்
விண்ணோ நிலவால் விளக்கம் அடைந்தது.
தண்கடல் முத்தால் தனிச்சிறப் புற்றது.
தரையோ தானறிந்தது பிறர்க்குச் சாற்றும்
அருமை மக்களால் பெருமை பெற்றது.
மாண்புறு மக்களோ மங்கையர் தம்மால்
தள்ளொணாப் பெருமை சார்ந்தனர்-மங்கைமார்
கிள்ளை ஒருத்தியால் கெடாதசீர் பெற்றனர்;
யான்பெற்ற முதுமையும் இவள்போல் ஒருமகவை
ஏன்பெறா திருந்தேன் என்றவா வுற்றது!"

"பழி ஒன்று சொல்லப் படாத மேனி
அழகால் வையத் தாட்சி நடாத்தினாள்"
என்றான் அமைச்சன். இவ்வுரை வேந்தற்கு
நின்றெரி தீயில் நெய்யா யிற்று.

மன்னன் சொன்னான் :

"அன்புடை அன்னை என்னை வளர்க்கையில்
பொன்னுடை, மணி இழை, புதுச்சுவைப் பண்டம்
இவற்றால் நான்மிக இன்பம் பெற்றதாய்
நவின்றாள். பின்னர் நான் அரசு பெற்றே
இந்நிலம் வாழ்த்த இருக்கையில் நான்மிக
நன்நிலை உற்றதாய் நவின்றனர். பகைவரை
வென்ற போதில் என் வெற்றியை வியந்தனர்.

Waist swaying and anklets tinkling?
Do you mean that dancing peacock with its gentle movements?
She is none but the parrot-like one
Who lives in Makiṇaṇ's heart. He too reciprocates
her love.

Yester evening, I saw her taking her walk
Enjoying the cool southern breeze.
I enquired innocent Oḷḷiyōṇ about her
When he told me all about her.
The sky glows bright by the moon's radiance.
The cool sea owes its importance to its pearl-wealth!
The earth gains pride by its rare sons
Who educate their fellowmen
With the fruit of their learning.
Virtuous men have attained renown
By the greatness of their spouses.
But the women of the world have gained fame
By this parrot-like dame alone!
Even my ripe old age now grieves
For my failure to beget a daughter like her.

She reigns the world with the exemplary charm" said the
minister.

This encomium showered by the minister
Added fuel to his burning desire.

The king said :
My beloved mother said
That I derived much pleasure,
From my golden attire, diamond ornaments,
And eatables of novel tastes when she reared me.
When I attained kingship
The world praised me that I ascended to a high status.
When I subdued my foes
They praised my victory beyond measure.

காதலா கடமையா?

அன்றுநான் மணந்த அழகிலா ஒருத்தியால்
இன்பம் பெற்றதாய் எண்ணினேன். இதுவரை
துன்பம் உற்றேன்இத் தோகையைப் பெறாததால்,
நெஞ்சு நெருப்பாயிற்று நேரில் கண்டதும்;
வஞ்சி எனக்கெனில் வாழ்வெனக் குண்டு;
மணமா காத மங்கை : மண்ணில்நான்
பிணமாகு முன்பு பெறத்தக்க பேறு!
சற்றுமுன் என்கண் பெற்றது கேட்பாய்,
சும்மா, கைப்புறம் தோழி தொட்டான்,

அம்மங்கை,
செம்மாதுளை உடைந்தனெச் செவ்விதழ் மின்னிக்
கொடிமுல் லையெனக் குலுங்கச் சிரித்தாள்.
வைய விளக்கை, என் வாழ்வின் பத்தைநான்
கையோடு கொண்டுபோய் உய்யு மாறு
“செய்க அமைச்சனே!” என்று செப்பினான்.

அப்போது,
மன்றினை நோக்கி மக்கள் மொய்த்தனர்
இன்றுதான் விடுதலை என்று கூவினர்.
மாடியில் இருந்த மன்னன் உணர்ந்தான்.
ஓடி அங்கே உள்ளவரிடத்தில்,
“நாளை விடுதலை நல்குவேன்” இதனைக்
கூறுக என்று கோமான் கூறினான்.
அதனை அமைச்சன் கூற
புதுமை இதுஎன்று போயினர் மக்களே.

❖

Then I wedded a woman devoid of womanly charms.
Yet I thought that I enjoyed bliss even in her company.
As I did not have the fortune to attain this dame,
I feel that I have lived only a life of suffering hitherto.
My heart now burns at the sight of her!
If she becomes my spouse I will hold life.
This virgin is the boon
Which I should enjoy before I die.
Hear from me with what a bliss
My eyes were blessed with just a minute back!
Her confidante just touched her hand!

That lass laughed in her ringing voice
When her ruddy lips flashed like a split up pomegranate fruit.
She resembled a jasmine creeper
That suddenly broke into laughter with its white
blossoms for its teeth!

Will you my dear minister, do the needful!
She is the light of the world!
She is the bliss of my life!
I should take her with me now
And thus attain salvation!

At that time,
The citizens were rushing toward the public forum!
“Today is the day of our freedom!” they called aloud!
The king in the upstairs heard their call.
He rushed to those who were near to him and said,
“Tell the mass that I will declare freedom tomorrow!”
When the minister conveyed this to the surging crowd
The people dispersed saying, “This is strange!”